

153

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

★★

EDITATA DE REVISTA
ȘTIINȚA și TEHNICA

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

★ ★

Coperta-desen: D. IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VII — Nr. 153

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Sub conducerea ciberneticianului Florea Neacșu se efectuează la București o experiență pe grupuri mari de animale.

Se urmărește dirijarea pe viu a sintezelor din organisme, folosindu-se metode de protecție chimică împotriva radiațiilor.

Cauze necunoscute determină eșecul experienței nr. 27. Animalele mor lovite de ucigătoare raze gama.

Medicul Franz Werner, matematicianul Victor Grozea și biofizicianul Toma Alexandrescu, elevi ai profesorului Mureșan și colegi ai lui Florea Neacșu, încearcă să descifreze misterul, pornind de la o bizară emisie radiofonică, interceptată de colega și prietena lor, pedagoga Laura Oprișan.

Elementele aduse de Laura sînt cu totul insuficiente.

Bogata viață științifică internațională la care participă eroii experienței nr. 27 îi aduce în împrejurări noi.

Toma este la Paris, delegat la un congres mondial.

Acolo întîlnește pe „omul cu 10 miliremi“, Kurt Almer, cibernetician norvegian atins de maladia actinică.

Pe baza ipotezei că există o legătură între Almer și perturbațiile de la experiența nr. 27, Toma îl cheamă pe Florea Neacșu la Paris.

Profesorul Mureșan, poreclit de elevii săi „Tigrul“, îi dă lui Florea îndrumările necesare.

Ei se despart după următorul dialog:

— Trebuie deci să explorez terenul necunoscut fără legătură cu spatele frontului...

— Cam așa, cam așa, mormăi „Tigrul“.

CAPITOLUL VI

MISTER G APROBA

(Urmare din numărul trecut)

Mici construcţii din panouri prefabricate, uşor transformabile şi care se puteau desface şi căra dintr-un loc în altul, erau un element obişnuit al peisajului pe coasta franceză şi spaniolă a Atlanticului. Unii proprietari extravaganţi ai acestor vile transportabile le plasau în locuri cu totul nepotrivite pentru o aşezare omenească.

Vila doctoriţei Karin Celsing se afla, pentru sezonul de vară, pe un tăpşan mic, în Pirinei, aproape de graniţa spaniolă, între Biarritz şi San-Sebastian, în zona franceză. Calea de acces spre vilă era numai o cărare, pe care puteai urca cu piciorul. Karin Celsing folosea elicopterul pentru a ajunge la vilă.

Era o seară de vară, a uneia dintre ultimele zile în care se mai desfăşurau lucrările Congresului de la Paris.

Elicopterul condus de Karin Celsing ateriză uşor. Din cabina elicopterului sări Kurt Almer.

Îmbrăcată sportiv, cu pantaloni strînşi pe glezne şi cu o bluză de piele, Karin păşea tăcută alături de Almer spre intrarea în vilă.

Almer purta un costum de culoare brună. Avea ochii de un albastru neverosimil de deschis, pielea frumos bronzată şi numai în jurul gurii era săpată o oboseală dureroasă.

În holul vilei, Almer se aşeză pe un fotoliu, lîngă fereastră. Privea spre culmile munţilor, care se profilau imense, calme, puternice pe cerul înroşit al asfinţitului.

Karin urcă pe scara interioară a vilei spre camerele de sus. Sună la una dintre uşi. Cel care-i deschise se clătina pe picioare. Avea barba nerasă de cîteva zile. Camera era plină

de un miros de alcool. Pe masă, o mașină de calculat și foi acoperite cu formule. Oglinda din perete era spartă.

Karin porunci:

— Deschide fereastra, Francesco!

Omul ascultă ordinul. Apoi căzu, împleticindu-se, pe canapeaua din cameră. Încercă să se ridice în picioare, dar renunță numaidecît.

Era un tînăr de statură mijlocie, negricios.

— De ce ai spart oglinda? întrebă Karin.

— Era prea... prea realistă... înțelegi, tu, zeițo?

— Am să-ți procur una cilindrică, mai nerealistă.

— Nu, nu, fetițo!... Vreau una parabolică. Să cresc, să cresc... să mă micșorez. Să oscilez între zero și infinit...

— Încetează, Albertini! Fă-ți un duș și culcă-te. Mîine plecăm.

Francesco se ridică de pe canapea și înaintă spre Karin. Căzu în genunchi.

— Te iubesc, Karin, te iubesc hiperbolic... Dă-mi un semn...

Pe chipul femeii se desenau triumful și sila.

Karin băgă mîna în buzunarul vestei.

— Zeiță argintie, zeiță de argint...

— Ce tot bîigui, imbecilule?

— Ești ca o mare de argint...

Albertini plecă capul. Se ridică încet, ca sub hipnoză. Făcu un fel de gest de apărare cu mîna. Se îndreptă spre canapea.

Karin ieși.

În hol, Almer privea mereu culmile munților.

La intrarea ei, Kurt rosti ferm ca o sentință:

— Îl iau pe romîn cu noi pe „Invulnerable".

Karin nu răspunse imediat. Se așeză pe taburetul pianului din hol. Lovi cîteva clape.

— Mă obosești, Karin, încetează.

— E vorba de acest cibernetician... cu nume nepronunțabil... Flore Neksh, Niksh.

Era vădită încercarea ei de a întîrzia. Gîndea la atitudinea pe care trebuie s-o ia față de acest capriciu al lui Almer. Descoperi în ea dorința de a confirma hotărîrea lui Almer. Îi lipseau argumentele. Ar fi fost interesantă această prezență pe insula lor. Periculoasă însă. Dar ea avea mijloacele

de a anihila orice încercare a individului de a acționa independent. Ce vor spune însă Tom Hope și domnul C? Avea nevoie de argumente.

— Da, este vorba despre tînărul pe care l-ai văzut, răspunse Almer. Și te-aș ruga să nu încerci vreo intervenție. Orice încercare de a-mi schimba hotărîrea ar fi inutilă.

— Dar de ce-ți închipui că aș încerca să-ți schimb hotărîrea, Kurt? Aș voi doar să știu la ce ți-ar fi de folos această complicație cu un om ca ăsta, care, probabil, n-ar înțelege mare lucru din experiențele tale.

— Ba, dimpotrivă, el ar înțelege mai mult decît tine și Hope la un loc. E singurul care ar înțelege ceva. Ratek e un executant, tu te joci, iar Hope... naiba să-l ia pe acest om, care se bagă în toate amănuntele tehnice, ca și cum în asta ar consta rațiunea „Lilly"-ei.

În sfîrșit, vrei să știi la ce mi-ar fi de folos. În primul rînd, chiar pentru voi, pentru tine și Hope. Ar fi fost de ajuns un minut de întîrziere, după alarma dată de Ratek, și n-am mai fi avut „fericitul" prilej de a sta de vorbă azi. Am nevoie de cineva care să mă înlocuiască la comanda instalației.

— Pui la îndoială capacitatea de a gîndi a „Lilly"-ei tale, Almer. Vrei să-i pui proptele?

— Destul, Karin. Pun la îndoială orice... Comunică-i lui Hope că-l consider pe romîn oaspele meu. Și să nu mai pui nici o întrebare. Nici una, înțelegi? La revedere.

Almer plecă fără s-o privească pe Karin.

Ea rămase cîteva minute în hol. Gîndea la ce avea de făcut, la propriile-i gesturi. De ce nu a acționat asupra lui Almer? Francesco era în fond inofensiv și ar fi adormit oricum. Și totuși i-a administrat o „doză" numai pentru ca să vadă cum i se frînge voința. Și pe Almer l-a lăsat pur și simplu să plece în camera lui, să frămînte o noapte întreagă, singur și aproape complet lucid, ideea participării romînului la „experiențe".

Nu cumva curiozitatea sau un început de pasiune pentru acest tînăr cu trăsături superbe, cu voce plăcută de bariton, cu ochii sfredelitori? La gîndul ăsta hohoti. Nu, din partea asta nu-și putea imputa nimic. I-ar administra acestui Adonis cibernetician o doză mortală de gama, așa cum i-ar administra-o lui Toma Alexandrescu. Oamenii aceștia care amestecă concepțiile lor cu sentimentele, care cuceresc prin absurda lor sinceritate. Comuniștii... Un comunist pe „The

Invulnerable“!... Un comunist care va spune tot și va putea fi lichidat exact în clipa în care va deveni inutil sau periculos. Periculos?

Karin își mîngîie nasturii bluzei. În ochii ei cenușii licărea o satisfacție de animal de pradă în apropierea victimei.

*

Instalația de radioemisiune se găsea în elicopter. Karin Celsing așteptase pînă la orele 20, a doua oră de comunicare cu postul de pe „The Invulnerable“ și cel terestru al „domnului C“.

Primind comunicarea Karinei, Tom Hope încercă s-o convingă că luarea romînului pe insulă ar fi o acțiune stupidă. Îi cerea să-i aplice lui Almer „procedeul de domolire“ și să grăbească întoarcerea lor pe insulă. Îi aminti că a mai pus-o o dată în gardă în legătură cu prezența lor la Congresul de la Paris; că ea încearcă să comită de astă dată o nouă nerozie.

Karin concentra argumentele: deservirea competentă a insulei pentru înlăturarea pericolelor, starea lui Almer, posibilitatea de a-l lichida pe romîn la momentul oportun și, mai ales, aplicarea, la primul semn, a „procedeului de domolire“.

Hope rămase neînduplecat. Își declina orice răspundere. Karin încheie convorbirea.

— Voi cere aprobarea lui C.

Hope blestemă în gînd. Dacă nebuna asta recurge la Mister C, înseamnă că nu mai e nimic de făcut.

Ora 20,30 era ora comunicărilor cu Mister C.

„Șeful“ aprobă îmbarcarea lui Florea Neacșu, cu indicația de a se obține de la el tot ce se putea în legătură cu experiența nr. 27. Și, la nevoie, fără cerere prealabilă de aprobare, se putea aplica „soluția gama“.

CAPITOLUL VII

„THE INVULNERABLE“

Florea nu izbutea să se smulgă din toropeala care-l cuprindea ori de cîte ori încerca să-și pună în ordine gîndurile. Cînd rămînea singur în cabina lui și încerca să reconstituie

împrejurările care l-au adus pe insulă se izbea de o rezistență interioară. Efortul îl făcea, de obicei, să adoarmă.

Prin valul de ușoară beție plăcută care-l cuprindea de cîte ori se depărta de Karin răzbătea un sentiment nelămurit de neliniște.

Visa foarte mult. În general nu-și putea aminti visele. Cînd se trezea privea la lucrurile din jur. Totul îi părea străin. Cîte o frîntură de imagine îndepărtată îi apărea pentru o clipă, dispărea numaidecît și eforturile de a o readuce erau zadarnice.

Ieșea din cabină și privea curios la instalații. Le recunoștea. Trecea pe lîngă ușa închisă pe care scria „Intrarea oprită". Da, aici era sala mașinii electronice cu nume de fată: „Lilly". Apoi cabina lui Hope, acest om înalt, elegant, cu trăsături dure, cu priviri înghețate. Tom Hope vorbea rar. Cuvintele lui aveau ceva provocator, sub masca politeții.

Jos, sub planșeul pe care pășea, erau cabinele în care locuiau Ratek și cei trei electroniști. Ratek... Ce odihnitoare erau orele în prezența acestui om! Cu el, Florea lucra aproape liniștit. În fața pupitrului de comandă, la stația de condensatoare sau în prezența lui Almer, oricînd se găsea alături de Ratek, Florea se simțea învăluit de calm. Nici atunci însă nu se putea smulge de sub carapacea de plumb a amneziei. Ratek avusese odată, în prezența lui, o convorbire cu Almer. De această convorbire își amintea. Era un punct de sprijin, pe care nu-l putea lega de altele.

— Domnule Kurt, dar aceasta înseamnă să stăpînești lumea avînd drept aliat un Golem *.

— Ba, asta înseamnă să rezolvi problemele lumii, avînd ca aliat știința, Ratek.

— Știința nu se ascunde, domnule Kurt. Noi de ce ne ascundem? Parcă am face ceva neîngăduit. Știți, m-am întrebat adesea dacă nu cumva, pentru cele două salarii, colaborez la cine știe ce treabă urîtă.

— Nu există lucruri urîte și frumoase. Rațiunea nu se împiedică de aceste creații afective ale oamenilor.

— Nu-mi place o astfel de rațiune, domnule Kurt. Mașina dv...

---

* Personaj fantastic dintr-o legendă cehă — corp de lut animat printr-o formulă magică, dotat cu puteri supranaturale, acționînd orbește, distructiv, o dată scăpat de sub comanda celui care-i cunoștea „taina" *(n.a.)*.

— „Liliana“ nu-i mașină. Este rațiune condensată.

Almer privise atunci la ei ca amenințat de o pierdere ireparabilă. Florea nu spusese nimic. Și atunci s-a ivit Karin, îmbietoare. Avusese și atunci senzația aceea ciudată de luciu argintiu. Și reflexul de apărare, cu brațul la frunte.

*

Florea ajunsese în camera de comandă a stratoinsulei invizibile „The Invulnerable“. Se așeză pe scaunul rotitor din fața locatorului. Era unul dintre aparatele care-l atrăgeau cu o neînțeleasă forță. Îl mînuia cu dexteritate, de parcă ar fi făcut treaba asta de ani și ani. Îi erau familiare butoanele de manevrare, semnalizatoarele, totul. Locatorul era un aparat emițător de unde, folosit la examinarea de la distanță a terenurilor. Cu antenele lui radiante se „pipăiau“ orașele și satele, munții și văile, suprafața apelor. Terenul atins de palpatoare se reproducea pe un ecran, ca sub o uriașă lupă. Mînuind palpatorul, Florea privea terenurile deasupra cărora se mișca, împreună cu insula plutitoare, în stratosferă.

Pe ecranul palpatorului se iviră munții. Cît de familiare îi erau aceste creste, panglica lată a unui fluviu, un oraș... Profilul unor construcții acoperite de cupole elegante se desena pe ecran. Florea privea fascinat... Pe neașteptate, auzi, în stînga lui, o voce. Vocea lui Hope.

— E o țară mică Romînia.

Florea tresări, dar rămase cu privirile ațintite pe ecran. Mînuia mai departe palpatoarele radiante. Atingea cînd munții semeți, cînd cîmpia de la poalele lor, cînd panglica lată, albastră.

Hope spusese: „Romînia“... „E o țară mică Romînia“. Din afunduri uitate se ivi un cuvînt: „Doina“. Locatorul „Doina“. Instrumentul la care se găsea era un locator „Doina“. Plutea peste întinderi, pradă unei intense tulburări. Se iviră apele mării. O insulă, pe care se înălțau antene zvelte, puternice... ȘOC!!!

Gîndurile îl năpădiră pe Florea ca un șuvoi care a spart zăgazurile.

Abia după fracțiunea de secundă în care se petrecuse acel șoc teribil se reorganizară senzațiile lui Florea, apoi imaginile și la urmă gîndurile.

Amintirile se derulau ca un film întors. Pentru o fracţiune de secundă, fluxul de impresii a încetat. O moarte de o clipă. A fost un şoc puternic de tensiune, o descărcare electrică prin întregul său trup.

Lampa de control a locatorului s-a stins. Circuitele finale ale locatorului s-au defectat. Hope era tot acolo. „Nu auzise oare Hope foşnetul acela ca de hîrtie ruptă? Nu, asta nu era posibil. Tot şocul a fost preluat de mine. Romînia, Romînia... cît de puternic, cît de sublim a fost acest semnal al patriei!"

Imaginea „Tigrului" apăru limpede. Toma, Laura, Grozea, Franz. Experienţa nr. 27...

Hope era tot acolo.

Filmul se desfăşura accelerat, populînd interiorul lui Florea cu toate elementele lumii uitate.

Hope era tot acolo. Aştepta un răspuns. Răspunsul trebuia dat şi găsit prilejul intrării în cabină.

— E o ţară minunată Romînia, domnule Hope.

Florea se ridică. Părea că vrea să se dezmorţească, după o prea lungă şedere pe scaun. Căscă. Aşa cum obişnuia adesea să spună, Florea adăugă, căscînd:

— Mi-e somn, domnule Hope. Mi-e grozav de somn.

— Treci în cabină şi culcă-te, domnule Nekshoo. Eşti parcă de gardă astăzi.

Florea părăsea platforma de observaţie. Păşea greoi spre cabină.

CAPITOLUL VIII

UN ORAŞ NOU

Totul era într-adevăr nou în acest oraş, în care se aplica metoda biofizică de tratare a nedezvoltaţilor, elaborată de biologii şi fizicienii romîni şi desăvîrşită prin colaborarea a sute de cercetători din lumea întreagă. Toma, Laura şi Franz se găseau aici încă de la ridicarea primelor clădiri.

În „Sahariana" se înălţa cochet oraşul auriu al coloniei experimentale „Orizonturi". Aici trăiau acum copiii ce fuseseră trataţi pe malurile Snagovului, precum şi copii din Franţa, Italia, America, Australia, din toate ţările care au aderat la convenţia „Antimaladia".

Asemenea oraşe fuseseră înălţate pe mai multe teritorii internaţionale unde se concentraseră forţele care luptau împotriva bolilor sociale. Fiecare dintre ele avea o anumită culoare de fond a construcţiilor. Oraşul antituberculozic „Koch" — în Elveţia — avea construcţii albe; oraşul antiastenic „Vitos" — în Crimeea — albastre; clădirile din „Orizonturi" erau aurii.

Toate nuanţele de auriu, de la portocaliul fructelor pînă la gălbuiul nisipurilor izgonite departe de „Orizonturi", dădeau clădirilor o lumină caldă, tonică.

Covorul policrom al florilor pe fondul verde, viu, al ierbii (tăiat doar de plasticul şoselelor) urca pînă pe terasele deschise, suspendate pe piloni mobili. Aceste terase erau cînd săli de masă, cînd terenuri de sport, cînd săli de lectură, după cum se comanda ieşirea din plafon, din podea şi din pereţi a mobilierului corespunzător.

Conceput pentru nevoile speciale ale tratamentului nedezvoltaţilor, oraşul „Orizonturi" avea un nucleu medical înconjurat de o zonă de clădiri și instalaţii cu scop educativ; periferia, circulară și ea — cea mai largă zonă a orașului —, era destinată vieţii obișnuite, adică muncii și distracţiilor de tot felul.

În nucleul medical își petreceau coloniștii primele săptămîni sau luni ale existenţei lor în „Orizonturi". Aici se stabilea, cu toate mijloacele fizice şi biologice ale vremii, cauza organică a înapoierii mintale. Uneori lucrul era foarte simplu şi diagnosticul uşor de pus, cum era cazul copiilor cu craniul întărit înainte de vreme sau al unei tumori pe creier. Aici era vorba — în primul rînd — de un obstacol direct în creşterea sau în funcţionarea normală a creierului și, deci, prima soluţie care se impunea era intervenţia chirurgicală, pentru înlocuirea parţială a craniului sau extirparea tumorii. Altcori era vorba de o investigare mult mai dificilă: o adevărată explorare a sistemului nervos și hormonal al omului. Biomăsurările se făceau cu precizie metrologică. Totul era inventariat. Zile întregi se înregistrau — evident, fără a supune pacientul la nemișcare — variaţiile biotensiunilor electrice pe fibre nervoase în activitate și repaus. Cu atomi marcaţi se examinau transformările alimentelor în organism și viteza acestor transformări, modul în care se fixau diferitele elemente ca fosforul, calciul și sulful în oasele, mușchii și nervii pacienţilor, transferul de energie în ţesuturi...

Datele obținute din măsurările efectuate pe fiecare pacient cercetat se grupau într-un catalog de reacții, curbe și cifre fixate pe fire magnetizate, astfel încît rezultatele să poată fi rapid prelucrate de mașini electronice de interpretare.

După explorarea atentă a tuturor funcțiilor vitale, după traducerea în cifre a anatomiei și a fiziologiei pacientului urma tratamentul.

Ideea centrală a metodei biofizice era: acțiunea simultană și progresivă asupra organismului, cu toți factorii stimulatori necesari, după îndepărtarea chirurgicală a piedicilor de dezvoltare.

Astfel, de pildă, acolo unde se constata drept piedică a creșterii un exces de secreție hormonală se opera, în primul rînd, suportul glandei respective, extirpîndu-se parțial glanda. Se efectuau apoi grefe biologice pe oase sau pe organe interne, folosindu-se țesuturi menținute vii în medii nutritive artificiale. Se extirpau fragmente și grupe celulare nervoase, cu funcționare anormală; se înlocuiau legăturile lezate dintre fibrele nervoase prin semiconductori organici sintetici, acolo unde aceștia se puteau integra în ansamblul sistemului nervos. Operațiile pe măduvă sau encefal se făceau în condiții de profundă hipotermie *, menținîndu-se printr-o metodă electrostatică structura biologică a apei din țesuturile vii. Se introduceau în sîngele bolnavului elemente în stare asimilabilă și fracțiuni de proteine specifice; se acționa cu ultraviolete, cu infraroșii sau cu radiații din alte zone ale spectrului, pentru accelerarea sau reducerea vitezei unor reacții biologice.

După reluarea experienței nr. 27 în spații închise, ferite de orice intervenții exterioare, s-a putut trece la folosirea razelor gama asociate cu substanțe radioprotectoare. Se accelera astfel sinteza dirijată a acizilor nucleici în organism, lichidîndu-se și pericolul ca substratul bolii să se reconstituie.

Erau, desigur, cazuri în care acțiunea simultană a factorilor fizici, chimici și biologici, după intervenția chirurgicală, ducea la efecte nedorite și, uneori, la cazuri mortale; dar aceasta se datora exclusiv unei insuficiente cunoașteri a biochimiei celulare a bolnavului. În general, însă, numărul cazurilor mortale scădea mereu.

---

* Scădere artificială a temperaturii corpului (*n.a.*).

După intervențiile chirurgicale, tratamentul fizic și biochimic urma o perioadă de consolidare biologică în care, prin gimnastică și o alimentare rațional condusă, prin lucru la unelte și mașini-unelte, printr-un program de învățămînt adaptat fiecărui pacient, se obțineau întărirea fizică, obișnuința mișcărilor coordonate și precise, facultatea de abstractizare și de sinteză.

Ieșiți din această fază, foștii bolnavi intrau pe mîna pedagogilor-psihologi. Începea perioada cultivării talentelor și a forțelor lor potențiale.

Era pasionantă munca în această cetate a transformărilor pe viu. Unele schimbări erau atît de rapide, încît și medicilor, fizicienilor, biologilor și pedagogilor care operau acolo li se părea că asistă la un adevărat miracol.

O dată înlăturate piedicile biologice ale dezvoltării neuro-hormonale, o dată îndepărtată timiditatea inițială, după ce fuseseră fixate deprinderile mișcărilor coordonate, la foștii bolnavi se ivea o sete de mișcare, de muncă, de cultură, care accelera procesul educativ pînă la ritmuri ce păreau extraordinare.

Pietro, un copil de 12 ani, era un exemplu tipic în această privință.

Născut în sudul Italiei dintr-o familie de țărani săraci, era aproape surdo-mut cînd intrase în institutul experimental de pe malurile Snagovului. Pipernicit, cu priviri rătăcite, în care nu surprindeai nici o licărire de înțelegere, cu bale la colțul gurii veșnic întredeschise, Pietro pășea nesigur, nu izbutea să prindă o minge, nu distingea culorile și nu reacționa la nimic altceva decît la clinchetul tacîmurilor, la gestul de amenințare sau la sunete și zgomote puternice.

Explorarea biologică a lui Pietro a dus la descoperirea cauzelor și a caracteristicilor bolii. Datorită unei alimentații anormale și insuficiente și unei intoxicații grave a mamei înainte de naștere, copilul suferise o traumă biochimică. Astfel au fost influențate în evoluția lor o serie de țesuturi, printre care și suportul glandei tiroide. Funcționarea anormală a glandei tiroide determina, la rîndul ei, efecte patologice asupra timusului și a hipofizei, ceea ce afecta în continuare întregul sistem hormonal. Transformările apei și ale alimentelor în organism se făceau prea încet. Temperatura corpului era subnormală. Linia de dezvoltare a funcțiilor mintale era aproape orizontală.

Intervenția chirurgicală și grefele de țesuturi active schimbară toată harta hormonală a copilului.

Urmărind filmul transformării biologice a lui Pietro — mai ales după injectările cu stimulatori de creștere și activatori ai scoarței creierului —, aveai impresia că asiști la replămădirea aluatului viu. Oasele moi, nearticulate, ale craniului se întăreau. Oasele picioarelor se dezvoltau rapid, pînă la un echilibru normal între lungimea lor și a trupului. Pielea încrețită se întindea pe mușchi, iar buzele căpătau culoarea și aspectul cărnos pe care sănătatea îl dă gurii unui copil. Sunetele, culorile, variațiile intensității luminii începeau să solicite atenția copilului, ai cărui ochi căpătau zi de zi străluciri noi.

La o jumătate de an după primele intervenții chirurgicale, Pietro rîdea cu rîsul senin și molipsitor al copiilor sănătoși. După cîteva luni de la intrarea în atelierul de educare a mișcărilor, Pietro mînuia cu dibăcie perforatorul electric, mînuia corect butoanele de comandă ale strungului, ale frezei, ale mașinii de copiat.

Evenimentul hotărîtor s-a produs în sălile de joacă, într-o zi cînd ochii mari, deschiși ai lui Pietro au dat peste o scenă obișnuită aici : o fetiță modela într-o substanță plastică, frumos colorată, niște prăjituri, pe care le introducea cu grijă în tăvițe de metal. Pietro se apropie ca fascinat de fetiță, se așeză lîngă ea și luă în mîinile lui o bucată din acel material de tipul plastilinei. El începu să frămînte materialul. Și după două ore, pedagoga Laura Oprișan, care-l avea în grijă pe Pietro, își găsi elevul singur în sala mare din care plecaseră toți ceilalți copii, la chemarea gongului de prînz.

Laura se opri îndată după intrarea în sală. O izbi ceva neobișnuit în comportarea elevului ei. Neîntorcîndu-și capul la deschiderea ușii, Pietro continua să lucreze. Gesturile lui păreau niște mîngîieri, iar plastilina căpăta înfățișarea unui arbore cu cap de om. Poate că asta era doar o impresie a Laurei, dar, oricum, era cert că obiectul din mîinile copilului avea o linie, o formă care traducea o intenție.

După cîteva minute de observare, Laura se apropie de Pietro și-i aminti de masă. Copilul părea că se trezește din vis ; puse figurina în buzunarul larg al halatului și-i dădu pedagogei mîna.

Laura descoperise elementul specific al personalității copilului. Ajuns în „Orizonturi", Pietro se dezvolta pe linia înclinațiilor sale.

CAPITOLUL IX

„EFECTUL ÎN INFRAROȘU"

Secretarul științific al satelitului fix, Iuri Vasilievici Homenko, făcu prezentările de rigoare:

— Victor Grozea, matematician; Sien-Lu, astrofizician; după cum știți, veți colabora la cercetarea efectului în infraroșu. Vă stau la dispoziție aparatele sectorului de spectrometrie și astrofizică. Sper că vă veți simți bine pe „Microtellus 4" și sînt convins că veți obține rezultate interesante. Convingerea mea se bizuie și pe înregistrările dumitale, Lu, și pe anumite microefecte neperiodice observate la una dintre „moleculele" mele...

Lu era originară din sudul Chinei. Nu-i dădeai vîrsta de 26 de ani. Micuță și zveltă, părea o fetișcană ce abia absolvise o școală medie. Victor nu vedea deocamdată decît zîmbetul unei fete cu breton și cu ten gălbui și ochii ei negri, adînci.

Își dădură mîna. Mîna fetei era mică și fină. Cînd ieșiră din laboratorul-birou al secretarului științific, Grozea constată că este mai înalt decît partenera lui.

Intrară în sala de consultări. Lu vorbea rusește cu un accent ciudat, cîntînd ușor cuvintele și subliniind unele silabe prin ridicarea tonului.

Victor asculta atent expunerea fetei. Totul era simplu spus, fără introduceri și paranteze inutile.

Examinară pelicula și analizele spectrale. Grozea îi ceru toate materialele pentru o cercetare mai atentă, în vederea viitoarelor experimentări. Le strînse într-o mapă. Sien-Lu nu comentă pedanteria gesturilor lui Grozea, grija lui exagerată pentru peliculă și pentru foile de observații.

— Am încercat, spuse ea, să stabilesc o relație matematică simplă între intensitatea reacției de impresionare a peliculei, intensitatea radiației infraroșii a sursei descoperite și aceea a Soarelui, dar n-am izbutit.

— Cred că voi putea să rezolv eu problema. Măcar atît să fie aportul meu de matematician.

— Dar asta ar fi foarte mult. Ar fi prima condiție pentru urmărirea automată a sursei.

Grozea zîmbea încurcat, descumpănit în această împrejurare cu totul nouă pentru el. Nici o ironie și nici o observație malițioasă nu-i mai veneau acum pe buze. Simțea nevoia să fie delicat. Se temea de orice cuvînt de-al său care ar fi putut suna ostentativ.

— Materialul mi se pare foarte potrivit pentru analiza matematică. Cred că voi putea să rezolv... (și, dîndu-și seama că se repetă, se opri).

— O! Dar e tîrziu, prietene Grozea. Lumea trebuie să fie de mult la masă.

— Ai dreptate, Sien-Lu. Dacă vrei, ne întîlnim peste zece minute.

— Perfect. Mă duc doar să mă schimb.

Se îndreptă fiecare spre cabina sa. Grozea își puse haina albă de seară. Se privi în oglindă; își aranjă părul.

Ajuns în sala de mese cu cîteva clipe înainte de a se fi scurs cele zece minute, Victor încerca să liniștească niște supărătoare bătăi de inimă.

Sien-Lu venea către el într-o rochie largă de mătase grea, albastră. Sien-Lu se așeza lîngă el. Sien-Lu mirosea a iasomie. Sien-Lu avea un zîmbet cuceritor.

*

În noaptea aceea, Grozea acoperi zeci de foi albe cu semnele bizare ale operațiilor de logică matematică. Rînd pe rînd, el încercă zeci de funcții tipice ale fenomenelor periodice și neperiodice.

Își dădu imediat seama de inutilitatea eforturilor în această direcție.

Porni să stabilească sistematic elementele de variație cantitativă, prinse pe pelicule: 1. Variația intensității de impresionare pe prima peliculă, de la începutul pînă la sfîrșitul observației; 2. Variația aceleiași mărimi pe a doua peliculă; 3. Turația cilindrului purtător al peliculei și înclinarea urmei lăsate pe peliculă față de orizontală; 4. Cele

două diametre inițiale ale petei rotunde de pe peliculă și variația lor în perioada observației.

Pentru a realiza programul mișcării unui aparat observator care să descopere și să urmărească misteriosul corp dintre Soare și Pămînt trebuia să facă o serie de integrări aproximative, pornind de la cît mai multe date numerice, astfel încît să obțină un număr finit de traiectorii probabile.

Tabela de valori pe care o alcătuise îi oferea prea puține date.

Încercă o dată, de două ori, de o sută de ori. Orele nopții fugeau și un sentiment de neputință își făcea loc. Descurajarea era aproape, imensă și paralizantă.

Era după ora 4. Pămîntul se vedea ca un astru uriaș, dominînd mica lume a satelitului fix.

Grozea împinse de lîngă el peliculele și hîrtiile cu calcule. Se sprijini cu coatele de masă și-și puse capul în palmă. Închise ochii și adormi.

Se trezi după două ore, ca după o noapte fără sfîrșit.

„Traiectoria a treia... Depășim traiectoria a treia..."

Soluția era acolo, gata să se lase prinsă în simboluri, iar el n-o băgase în seamă. Cuvintele „traiectoria a treia" cu care se trezise din vis erau acelea pe care le auzise Laura pe lungimea de 10,00 m. Ipoteza că obiectul nu se putea mișca decît pe trei traiectorii diferite simplifica întreaga problemă.

Unghiurile celor trei traiectorii posibile puteau fi ușor determinate pe baza datelor obținute din analiza peliculelor. De asemenea, și distanța dintre aceste trasee și aceea dintre ele și punctul de pe Pămînt, pe care se găsise Sien-Lu în timpul observațiilor. Asta însemna posibilitatea fixării traiectoriilor probabile în raport cu „Microtellus 4".

A treia traiectorie rezulta din analiza legilor de mișcare pe orbite nu prea îndepărtate de Pămînt.

Grozea stăpînea astfel elementele prin care putea calcula algoritmul * de urmărire automată a misteriosului obiect cosmic. Pe baza acestui algoritm, o mașină electronică putea

---

* Programul calculelor pe care trebuie să le efectueze mașina electronică din circuitul automat, program exprimat prin tablouri de cifre sau semne *(n.a.)*.

să comande mișcările aparatului observator. Apoi totul era simplu. Măturînd arcuri de un număr suficient de grade, la trei înălțimi diferite, instrumentul trebuia să se oprească în momentul întîlnirii corpului, apoi să-l urmărească în mod automat, pe baza maximului de intensitate a efectului în infraroșu, așa cum un ogar urmărește după miros vînatul.

Grozea nu mai avea răbdare să aștepte.

Cu foaia în mînă, cu părul răvășit, ieși din cabină și se îndreptă spre sala mașinilor de calcul, la care se lucra neîncetat în șase schimburi. Ceru operatorului de la una dintre mașinile cifrice să elaboreze programul mișcării. Circuitul urma să cuprindă un telescop dotat cu receptoare de infraroșii.

Dacă soluția era justă, automatul-astronom ar fi mers după punctul în care efectul în infraroșu era maxim. S-ar fi mișcat după variația intensității acestui efect, după sensul vectorului viteză, după inerția calculată din cîteva puncte succesive. Asta ar fi însemnat să se poată urmări, nu întîmplător, ci pe baze sigure, căutata sursă secundară de infraroșii. Și dacă într-adevăr nu era vorba de un corp astronomic, ci de unul artificial, cu viteză și traiectorii comandate între anumite limite, atunci nu mai era de loc exclus ca acesta să fie originea perturbațiilor care compromiseseră experiența nr. 27. Atunci, vaga lui previziune din seara despărțirii s-ar adeveri... Sau poate tocmai previziunea aceea l-a împins spre soluția găsită.

Era 7 dimineața cînd toate operațiile la mașina de calcul se încheiaseră. Grozea avea în mînă soluția probabilă și mijlocul de probare a ei. Clipele pînă la reîntîlnirea cu Sien-Lu erau dureros de lungi.

Dar, în sfîrșit, sosi și ora 7,30, cînd începea activitatea normală pe „Microtellus 4".

*

Lu era la fel de zîmbitoare. Ea observă foarte bine cearcănele de sub ochii colaboratorului ei, dar nu-și arătă prin nimic mirarea.

După introducerea algoritmului în circuitul automat al stației lor de observație astronomică, după instalarea dispozitivelor de lucru în infraroșu, Lu și Victor urmăriră atenți rezultatele analizei fotometrice a peliculei pe care se înregistrau radiațiile infraroșii. Obiectivul telescopului automat

executa o mișcare oscilatorie lină cu o amplitudine de 60°. Fiecare oscilație se efectua cu vizarea la trei distanțe diferite, corespunzătoare celor trei traiectorii probabile.

Nici o atenuare a radiației solare nu putea fi percepută. Influența perturbatoare: 0.

Cu toate că filmul se desfășura liniștit, cu viteză uniformă, cu toate că n-aveau de făcut nici o intervenție și ar fi putut foarte bine examina și mai tîrziu rezultatele analizei fotometrice, cei doi cercetători nu părăsiră dispozitivul de lucru. Stăteau la pîndă, deși probabilitatea ca fenomenul să se petreacă în aceste prime ore era infimă; și în ciuda acestei improbabilități, ei așteptau să apară pe ecranul de semnalizare vreun indiciu, oricît de neînsemnat.

Și Sien-Lu povestea între timp, cu vocea ei ușor cîntată, lucruri despre locuri și oameni vechi și noi din marea Chină; povestea despre colegii ei de viață și de muncă. Dar mai ales Sien-Lu știa să asculte. Cît de bine, cît de repede înțelegea ea referirile la momente și figuri din istoria matematicii. Îi erau familiari și Pitagora, și Arhimede, și Hamilton, și Heveaside, și Kolmogorov, și Markov. Grozea îi povestea despre încercările lui de a crea o nouă teorie a demonstrației. Era atît de plăcut să vorbești unui om care cunoaște întregul vocabular al propriei tale specialități! Sien-Lu intervenea încurajator, cerea lămuriri, făcea observații inteligente. Îi plăceau discuțiile pe marginea noțiunilor subtile ale matematicii.

Treceau minutele, treceau orele, ca într-un joc pasionant. Constatară tîrziu că se apropie noaptea terestră.

Sien-Lu găsi și o soluție elegantă ca să-l trimită pe Grozea la culcare. Ea pretindea că este obișnuită să vegheze numai în timpul zilei, iar dacă Victor voia să realizeze un post continuu, trebuia să se odihnească pentru a fi de gardă noaptea.

Grozea nu rezistă la propunerea fetei.

*

A doua zi, în zori, se găseau din nou amîndoi laolaltă. În apropierea orei 6, privirile lor fură atrase de o ușoară umbră pe ecranul indicator. Se ridicară în același timp de

la locurile lor și se apropiară de ocularul multiplu al telescopului. Obiectivul aparatului începu să se miște lin spre dreapta sus. Ca să poată privi amîndoi deodată, capetele li se apropiară.

Mișcarea proprie, abia perceptibilă, a telescopului făcea să le bată inimile, de se temeau să nu-și audă unul altuia pulsațiile accelerate. Erau valabile calculele? Oare aparatul va urmări fără intervenția lor fenomenul?

Le veni amîndurora să strige de bucurie cînd obiectivul telescopului făcu o mișcare aproape bruscă, iar ei putură vedea cu ochii lor un corp discoidal, cu platforma inferioară adusă într-un con.

Nu rostiră nici un cuvînt. Urmăreau doar mișcările tubului telescopic, care nu părăsea nici o clipă acest ciudat obiect neconsemnat în nici o hartă a stratosferei înalte.

Abia cînd enigmatica insulă plutitoare trecu de orizont, iar tubul telescopic se întoarse spre poziția normală de 0, cei doi observatori se desprinseră de lîngă oculare.

Sien-Lu se ridică în vîrful picioarelor, ca să-l sărute pe obraz pe Victor. Și gestul ei părea cel mai firesc gest de mulțumire prietenească.

*

După raportarea primelor rezultate se organiză urmărirea sistematică a insulei „invizibile".

Cînd curbele de pe osciloscoapele indicatoare își începeau bizarul dans, zeci de perechi de ochi erau ațintiți asupra lor. Amplitudinea mișcărilor devenea tot mai mare, dansul mai frenetic și, pînă la urmă, o pată de lumină acoperea tot ecranul.

În ziua de 4 octombrie 19..., palpatoare radiante * de mică adîncime fură îndreptate spre Pămînt. Cu mult înainte de ora 7 meridian 0, grupul de fizicieni însărcinat cu rezolvarea problemei privea atent harta radiațiilor reflectate. Abaterile reîncepură pe la ora 5 și 15 minute, dar nu se vedea apărînd nici o imagine. La ora 5 și 40 de minute, cei care priveau ecranul avură prilejul să asiste la un spectacol remarcabil. Venind din partea stîngă, o umbră se mărea

---

* Noțiune fantastică: dispozitive care trimit radiații și recepționează undele reflectate, stabilind, astfel, existența și forma corpurilor opace din calea radiațiilor emise; asemenea dispozitive de tip radar sau cu ultrasunete au azi o largă utilizare în aviație, cercetarea submarină, pescuit etc. *(n.a.)*.

mereu și lua o formă aproape circulară. Cu cît creștea cercul și se apropia de centrul hărții, cu atît devenea mai trepidant dansul curbelor pe osciloscopul palpatorului.

Nu mai încăpea îndoială că între satelitul fix și Pămînt se găsea un corp în mișcare de rotație față de sistemul Terra —„Microtellus 4".

A doua zi, fenomenul nu se mai repetă. A treia zi, însă, în jurul aceleiași ore, se putu filma — în infraroșu — trecerea unui disc, la distanță de 400 km de suprafața Pămîntului, pe axul „Microtellus 4" — Terra.

Într-una din zile, apropiindu-se mai mult de satelit, discul se opri, oscilînd în jurul unei poziții medii. Cele 30 aparate de filmat îndreptate asupra obiectului permiteau filmarea lui din cele mai variate poziții.

Filmele înfățișau forma generală a corpului artificial: două discuri paralele de 30 m diametru, legate între ele prin 8 coloane. Discul inferior se prelungea printr-un con cu vîrful îndreptat spre Pămînt.

Se strînseră toate documentele cinematografice. Era aproape sigur că platforma zburătoare era un corp care putea fi denumit în mod impropriu antigravific. Masa lui mică în raport cu masa Pămîntului, considerabila sa încărcare electrică și motoarele proprii alimentate cu energie solară explicau mișcarea și opririle lui aparente. Cele trei traiectorii corespundeau probabil liniilor de echilibru optim în cîmpul gravitațional.

Ceea ce trebuia lămurit era metoda prin care această insulă zburătoare era făcută invizibilă pentru ochiul omenesc și dacă era locuită sau nu.

Dar pentru aceasta mai erau necesare și alte observații. Trebuiau să intre în funcțiune captorii și amplificatoarele de microbiounde, trebuiau să se facă o serie de cercetări mai atente cu privire la scopurile acestui neașteptat musafir.

Efectul „Lu-Grozea" se dovedea a nu avea nimic comun cu astrofizica.

CAPITOLUL X

IN REZONANȚĂ

Florca își închise cu cheia cabina. Trase storurile și aprinse lumina de noapte. Totul era așa de parcă s-ar fi retras să doarmă.

Încercă să evite orice zgomot, orice mișcare inutilă, cu gîndul la „gazdele“ lui, care nu s-ar fi sfiit, desigur, să-l urmărească pînă și în cabină. De altfel, avea nevoie de liniște absolută, pentru a-și pune în ordine amintirile și pentru a elabora un plan de apărare și o tactică potrivită cu împrejurările cărora avea să le facă față.

El reconstitui, în primul rînd, șirul întîmplărilor care l-au adus pe „Invulnerable“, în tovărășia lui Kurt Almer și a „Lilly“-ei.

*

Prima secvență din filmul amintirilor lui Florea Neacșu era momentul trăit adineauri, cînd zburaseră peste apele Mării Negre. Atunci, sub acțiunea unui cîmp electric oscilant, se produsese în mintea lui tulburată acel șoc care-i sfîșiase vălul de întuneric.

Insula artificială cu antene și reflectoare uriașe, de pe Marea Neagră, era o stațiune din sistemul energetic sovieto-romîno-bulgar. Pe vremea cînd Florea părăsise meleagurile patriei, ea exista doar în proiect. Cele trei state rezolvaseră în colaborare una dintre cele mai pasionante probleme ale tehnicii: transformarea directă a energiei nucleare în energie electrică și transmiterea acesteia prin unde de energie.

Cînd Florea ajunsese deasupra antenelor centralei atomo-electrice, palpatoarele locatorului funcționară ca niște antene receptoare, canalizînd spre el un tren de unde. Șocul se produsese ca un efect al rezonanței dintre frecvența emițătorului și una dintre frecvențele proprii sistemului nervos al lui Florea, ștergînd toate influențele exercitate asupra lui.

„«Lilly» la puterea minus unu... domnule Almer...“ Emisia interceptată de Laura Oprișan pe 10,00 m pornise, deci, de aici, de pe „Invulnerable“.

Florea reconstitui mintal scena emisiei radiofonice: o manevră greșită scosese insula stratosferică de pe ultima traiectorie permisă. Căutîndu-l desperat pe Almer, Ratek dăduse peste Hope, care probabil se pregătea să transmită cuiva de pe Pămînt un mesaj cifrat. Surprins și speriat, acesta uitase probabil să închidă postul...

Așadar, exista o legătură secretă — pe care o menținea Hope — cu un post de pe Pămînt. Descoperirea acestei

legături ar putea explica multe dintre mişcările lui „The Invulnerable".

Indicaţiile date de profesorul Mureşan la plecarea din Bucureşti îi serviseră de minune lui Florea pentru abordarea lui Almer.

Se întîlnise cu Almer, la Paris, în holul clădirii în care se desfăşurau lucrările congresului. Conform înţelegerii cu Toma, căutase un moment potrivit cînd Almer nu era însoţit de nimeni. Se recomandase: „Florea Neacşu, cibernetician romîn" şi continuase fără să ţină seamă de tăcerea impasibilă a lui Almer:

— Profesorul Mureşan din Bucureşti vă transmite prin mine aceste extrase ale ultimelor sale publicaţii, împreună cu prieteneşti salutări. În aceste lucrări este utilizată unitatea de cantitate de informaţie: Almer-Mureşan.

La pronunţarea acestor ultime cuvinte, Almer tresărise. Fusese ca o conectare la realitate...

Almer luă plicul din mîinile lui Florea. Îi strînse mîna.

— Să mergem, bîigui el... Undeva unde ştiu eu că putem sta de vorbă în linişte.

Intrară într-un bar din apropierea clădirii congresului.

Almer întreba, întreba mereu. Voia să ştie dacă profesorul Mureşan se mai ocupă de biologie, dacă a continuat analiza teoretică a relaţiei empirice stabilite de Almer, dacă a terminat construcţia laboratorului de modele cibernetice perfecţionabile, dacă...

Era vizibilă încercarea de a reface o legătură pierdută. Omul se interesa ca de un prieten vechi, ca de nişte lucruri dragi, părăsite de mult.

Era izbitoare incoerenţa lui Almer şi un fel de frenezie stîrnită de amintirea lui Mureşan.

Au rămas în barul acela multă vreme. Florea răspundea, analizînd efectul răspunsurilor asupra lui Almer, reacţiile acestui om bizar, care părea smuls din inerţie.

Florea conduse discuţia spre problemele specialităţii lor comune. Vorbiră despre cibernetică, despre maşini de calcul şi relaţiile lor cu omul.

Cu vădită plăcere, cu exaltare chiar, Almer îi descrise lui Florea „modelul ultim" de maşină autoperfecţionabilă. „Consider că «Liliana» nu poate greşi, în timp ce noi greşim." („Liliana"... „Lilly"... Acest nume îi trezi din nou lui

Florea amintirea mesajului interceptat de Laura.) „«Liliana» are înscrise în memoria ei toate informațiile semnificative strînse de oameni de-a lungul istoriei ei — spunea în continuare Almer. Este cel mai bun matematician, cel mai perfect filozof, cel mai desăvîrșit experimentator. Este și cel mai puternic om de știință și filozof, deoarece este legată de un sistem de colectare a energiei cosmice pe care-l comandă. Hotărîrile ei devin acțiuni. Este euristica * în acțiune..."

Cu cîtă pasiune vorbea ciberneticianul de „Liliana" lui! Cum încerca să-l convingă pe Florea de infailibilitatea și incoruptibilitatea „Lilianei"!

Cuvintele lui Almer sunau ca un apel. Era în atitudinea acestui om o bolnăvicioasă sete de confirmare. Părea că ceva ar depinde de răspunsul lui Neacșu, de acceptarea ciberneticianului Neacșu.

Florea îi opunea argumente cîntărite cu grijă, care exprimau convingerea lui și a întregii lumi din care venise. Nu nădăjduia să strămute ideea fixă a lui Almer și totuși nu credea că trebuie să-i ascundă adevărul.

— Nu uitați, domnule Almer, că mașina nu poate atinge nivelul biologicului și al socialului. În limitele programului ei — oricît de larg ar fi acest program —, mașina se optimalizează **, dar rămîne ceea ce este, pe cînd organismele sînt perfectibile la nesfîrșit; nu uitați că nici o mașină nu poate ajunge la plasticitatea ființelor vii, la reproductibilitatea și mai ales la variabilitatea lor biologică. Nu uitați că mașina nu face decît să rezolve problemele, pe cînd omul le pune. Nu uitați apoi că, spre deosebire de om, ea n-are o concepție despre lume, n-are un scop... E o creație, și nu un creator.

Almer nu-l lăsase să continue. Febril, îl strînse pe Florea de încheietura mîinii și exclamă șuierat:

— Dacă ești om de știință, ai curajul experienței. Vino să experimentăm...

---

* Cuvînt de origine greacă, de aceeași rădăcină cu „evrika" (am găsit), celebra exclamație atribuită lui Arhimede la descoperirea legii sale; euristica înseamnă căutarea adevărului *(n.a.)*.

** *Optimalizare* — îmbunătățirea soluțiilor date de o mașină electronică de calcul pe baza acelor elemente înscrise în programul ei care determină evitarea repetării unei soluții necorespunzătoare *(n.a.)*.

Florea nu mai avea decît să răspundă invitației.

— Cu plăcere, domnule Almer. Și în orice caz... sînt gata să-i cer scuze „Lilianei"...

Urmase apoi intrarea Karinei Celsing. Se recomandă singură. Schimbase cîteva vorbe cu el.

Almer se grăbi să plece. Ultimele lui cuvinte fuseseră:

— Trebuie să ne revedem, domnule... Dacă vrei, mîine, tot aici.

A doua zi, conform înțelegerii cu Toma și confirmării telefonice a profesorului Mureșan, Florea a acceptat invitația lui Almer de a pleca spre vila din Pirinei. A urmat zborul cu un aerostat stratosferic dirijat. Și astfel ajunsese pe „The Invulnerable".

Primele experiențe ale lui Almer erau mai degrabă amuzante decît demonstrative. În cîteva luni cunoscu toată instalația de pe „Invulnerable", află că insula este invizibilă pentru cei de pe Pămînt, se împrieteni cu Ratek, îl întîlni pe taciturnul Hope...

După o săptămînă avu loc acea ciocnire cu doctorița Celsing.

Era în sala de comandă a „Lilly"-ei. Asista și Ratek. Almer făcea o demonstrație, vrînd să dovedească autoperfecționabilitatea „Lilianei" și superioritatea ei față de orice creier omenesc. Totul ar fi decurs poate ca și în alte asemenea ședințe dacă Ratek n-ar fi făcut această reflexie:

— Mister Almer, uite, eu o cunosc pe „Lilly" destul de bine și uneori mai repar cîte ceva la ea; dar dînsa, cît o fi de deșteaptă, nu mă cunoaște pe mine.

Această simplă observație îl făcu pe Almer să se dezlănțuie. Apăsă nervos pe o clapă. Se deschise o fereastră rulantă care descoperi un sector din „memoria" mașinii.

— Privește-te, Ratek, aici...

În clipa aceea se deschise ușa încăperii. În prag apăru Karin Celsing urmată de Tom Hope.

— Ieși, Ratek! porunci acesta. Apoi, după ieșirea mecanicului, Hope șuieră printre dinți: Rezultatele acțiunii tale, Karin.

Nici acum nu izbutea Florea să-și amintească exact ceea ce a urmat, împrejurările care l-au adus în cabina femeii.

Îl privise cu aerul acela de triumf... O senzație de durere fizică. Apoi ceva se frînse în el.

Ceea ce a urmat a fost noaptea amneziei, ascultarea unui ordin, executarea unor manevre obișnuite la pupitrul de comandă al instalației...

Florea avea convingerea că s-a acționat asupra lui cu mijloace hipnotice. Și analiză, pe toate fețele, chestiunea metodei de hipnoză utilizată. Metoda chimică nu era exclusă, deși puțin probabilă. Existau substanțe cu acțiune selectivă asupra sistemului nervos și care puteau fi injectate de la distanță, așa cum făceau ei în cadrul experiențelor pe animale cu substanțele radioprotectoare. Mai probabilă era folosirea hipnozei prin microunde.

Intîlnirea cu patria îl salvase. Totuși, dacă nu izbutea acum să-și creeze un sistem de protecție, era pierdut.

Lobul frontal al creierului, de unde pornește inhibiția activității nervoase superioare, era cel mai expus microundelor. Așadar, era necesară protejarea frunții.

Aceasta, în primul rînd. În al doilea rînd, cei de pe „Invulnerable" nu trebuiau să observe nici un moment că-și revenise. Primul gest de om pe deplin treaz i-ar fi pus în gardă pe cei care-l țineau sub observație. Ei ar fi acționat asupra lui — la nevoie — cu mijloace mult mai brutale. Dar nu! Ei vor avea mereu în față un Florea amețit, incoerent, inert. Nici o trăsătură nu trebuie să trădeze ce s-a petrecut în clipa aceea deasupra Mării Negre... Rezonanța cu inima energetică a patriei...

Imaginea profesorului Mureșan îi apărea adesea, în cursul acestei analize a împrejurărilor care l-au adus pe insulă și a întîmplărilor trăite în ultima vreme. Ca măsură de siguranță, Florea hotărî să însemne cuvîntul „Tigru" chiar pe braț, prin tatuare. Voia să-și creeze astfel un reflex. Dacă ar mai fi căzut sub hipnoză, cuvîntul de pe braț ar fi putut declanșa trezirea, mai ales după ce a trăit o dată eliberarea din amnezie.

Hotărî să execute tatuajul în primul moment în care se va găsi singur în atelierul lui „Invulnerable".

Protejarea lobului frontal n-o putea realiza decît din timp în timp, folosind casca lui parasolară, în care ar fi introdus o bandă amortizoare de biounde. Dar casca nu se putea purta oricînd. Cel mult pe platforma de observații și în cupola superioară, unde era firesc să te aperi de excesul de ultraviolete.

Întins pe patul din cabina lui, Florea gîndea la toate acestea. Elaboră proiectul dispozitivului de semnalizare a bioundelor hipnotice. Schema dispozitivului i se contură destul de repede.

După recomandarea profesorului Mureșan, Florea luase cu sine, în trusa lui personală, medalioane sensibile la impulsuri, indicatoare de radiații gama, microcontori, microbaterii, din îmbinarea și combinarea cărora ar fi putut realiza zeci de aparate și dispozitive.

Bazîndu-se pe ipoteza hipnozei prin microunde, Florea se opri la un dispozitiv alcătuit din trei piese ce se puteau ușor monta sub nasturii hainei sau în buzunarul salopetei. Un mic medalion ultrasensibil la microunde alcătuia piesa principală. Era un disc minuscul, acoperit cu o substanță care, sub acțiunea impulsurilor exterioare, emitea radiații din spectrul invizibil. A doua piesă era un amplificator, iar a treia o microbaterie care alimenta amplificatorul. Microbateria era alcătuită din discuri de aluminiu, discuri de celuloză îmbibată cu grafit coloidal și glicerină. Cu aceste trei piese se putea realiza dispozitivul de sesizare și de transformare a impulsurilor.

Tensiunea de ieșire trebuia să fie destul de puternică pentru a o simți, ceea ce însemna să reziste la acest șoc, nelăsînd să se observe nimic. Florea hotărî să-și provoace experimental sute de astfel de șocuri, pînă va izbuti să le simtă și să nu tresară. Dar pînă atunci se punea problema construirii dispozitivelor imaginate. Și totul fără a fi observat de nimeni.

*

Trusa lui personală se afla în cabină, iar el era îmbrăcat în salopeta obișnuită albastră. Florea coborî din pat și intră în cămăruța de toaletă a cabinei. În spațiul de doi metri pătrați pe care-l avea la dispoziție începu să lucreze.

Îi serviră de minune micile unelte de buzunar, care nu-l părăseau niciodată. Cînd ieși din cabină, nici un ochi, oricît de experimentat, n-ar fi putut observa printre lupele și șurubelnițele din buzunarul salopetei un butonaș de mărimea unei petale de romaniță, de aceeași culoare și luciu ca și

celelalte unelte. Electrozii pentru transmiterea șocului erau lipiți de piele, în dreptul inimii. Un microoscilator avea funcția de a transforma microundele hipnotice în contrarul lor: în impulsuri cu efect stimulant asupra nervilor.

Nu degeaba ciberneticianul Neacșu condusese la București 8 dintre cele 27 de experiențe biofizice.

O dată închegată ideea acestui proiect, Florea se îndreptă spre laboratorul electronic.

Un sfert de oră să poată lucra netulburat de nimeni i-ar fi de ajuns.

Deschise atent ușa. Înainte de a se putea răzgîndi, auzi vocea lui Almer.

— Intră, domnule Neksh, intră...

În laborator lucra Kurt Almer.

CAPITOLUL XI

„«LILLY» VA SPUNE DA"

Cînd Laura îl văzu pe Toma apropiindu-se, ar fi putut jura că în momentul acela gîndurile lui erau la Florea. Învățase să observe gesturile aparent lipsite de semnificație ale lui Toma. Învățase să-i citească pe figură frămîntările.

Venindu-i în întîmpinare, fata îl luă de braț și-l conduse spre terasa chiparoșilor.

Pe suporturile arcuite de pe marginea terasei asculta ea adesea tiradele comice ale lui Franz adresate Pămîntului, Lunii, cosmosului și ei. Aici își scria dînsa versurile pe care nu le citea nimănui. Aici se gîndea cu ciudă, cu duioșie la Toma.

Departe de apele Mării Negre, de culmile Bucegilor, de uzinele-laborator ale combinatelor socialiste, orele de răgaz, după ziua de muncă pasionantă, se umpleau de dor.

Cu un gest de mult obișnuit între ei, Toma o cuprinse pe după umeri. Plecați puțin pe spate, priveau cerul Africii cu stelele lui mereu ciudate pentru ei.

Apărut ca întotdeauna pe neașteptate, Franz Werner se propti în fața lor, se aplecă și, scoțîndu-și casca parasolară din pai de orez, rosti ceremonios și caraghios:

— Vă salut, fericiţi osîndiţi ai lui Amo...

De astă dată, Toma şi Laura zîmbiră puţin stingheriţi. Dar cu Franz stinghereala dispărea repede. Iscodindu-i cu privirea pe unul şi pe celălalt, punînd mîna pe fruntea Laurei, ca pentru a vedea dacă nu are febră, şi prinzînd cu cealaltă pulsul lui Toma, Werner îi molipsi repede cu obişnuita lui voie bună.

În seara aceasta, Franz avea să le comunice celor doi prieteni o veste importantă. Asta se putea observa după gesturile lui aparent gratuite şi groteşti. Le făcu semn cu amîndouă mîinile să-i facă loc între ei. Apoi îşi trecu braţele pe sub braţele celor doi. Şi spuse ca şi cum ar fi început vreo anecdotă:

— Acum un ceas stăteam întins pe canapeaua mea visînd (de bună seamă la voi..., dragii mei, că altă treabă n-am), cînd aud soneria discretă a televizofonului. Era să-l las să ţîrîie nestingherit, cînd pe ecran apare furios Grozea. Sar fript, iar el de colo: „Marş, mă, pigmeule, la secretariat"... Şi individul dispare înainte de a-i putea replica o vorbă. La secretariatul nostru găsesc misiva lui Grozea, care, în sfîrşit, se uită de sus la noi, de cînd e cocoţat pe „Microtellus 4". Comunicarea lui Victor se referă la un mare obiect plutitor, ce nu poate fi observat cu instrumentele optice obişnuite. Coordonatele şi ora probabilă a apariţiei corpului ne sînt comunicate pentru a-l intercepta de pe Pămînt. Transmiterea reciprocă a observaţiilor urmează să se facă pe o anumită undă centimetrică şi numai în orele cînd între satelitul sovietic şi noi nu se află misteriosul obiect. Codul rămîne cel obişnuit. Recepţia şi înregistrarea microundelor atestă cu probabilitate de 995 la mie prezenţa unor oameni pe acea insulă plutitoare. Asta-i tot.

Toma îşi frecă uşor fruntea.

Laura Oprişan privi o clipă la cei care intrau şi ieşeau de pe terasă prin uşile care dădeau spre holul clădirii. Apoi îi pofti pe cei doi prieteni la ea. Şi dînsa avea ceva să le comunice.

Urcară tustrei la etajul al 18-lea al clădirii. În camera ei, Laura scoase caietul cu însemnările mesajelor pe lungimea de undă de 10,00 m.

Ascultarea și însemnarea lor constituiau sarcina ei în „problema Florea". Treceau zile și săptămîni fără să intercepteze nimic. Uneori prindea semnalele unui cod cifrat, pe care nu-l putuseră dezlega. În ultima seară, însă, notase un mesaj în care revenea pentru întîia oară numele Almer.

Laura le citi cuvintele prinse:

„Almer doarme. «Lilly» va spune «da». Niponul va simți îmbrățișarea «Lilly»-ei; domnul C poate fi sigur de ea".

Cei trei prieteni analizară în noaptea aceea — pe toate fețele — informația transmisă de Grozea și ultima recepție prinsă de Laura.

Toma își luă ca sarcină să efectueze observațiile asupra corpului plutitor. Dispozitivul general de operație era, deci, acesta: Grozea ținea legătura cu ei de pe satelitul fix; Laura supraveghea la postul de recepție pe lungimea de undă de 10,00 m; Franz făcea de schimb la postul de ascultare și legătură directă cu cei de pe satelitul „Microtellus 4", iar Toma trebuia să se ducă la Observatorul astronomic internațional din Alfa, oraș situat la 300 km de „Orizonturi".

Plecarea lui Toma fu însă întîrziată de noi întîmplări survenite la „Orizonturi".

CAPITOLUL XII

ULTIMUL CIRCUIT

Florea avea de gînd să iasă repede din laboratorul de electronică și să caute alt prilej cînd Almer nu va fi acolo. Dar Kurt părea că se luminează la intrarea romînului. Îi arătă modelul unui aparat, pe care avea de gînd să-l construiască, îi vorbi cu neobișnuită căldură despre combinațiile de circuite pe care le imaginase.

Florea observa gesturile omului de lîngă el, sesiza nuanțele glasului și ale privirilor lui. Almer atingea piesele cu o solemnitate ridicolă, privea sistemele ca pe niște ființe dragi. Vorbea cu un fel de înfrigurare despre „ultimul circuit al «Lilianei»". Rostea cu gravitate „Liliana...", nu „Lilly", cum spuneau ceilalți.

Florea părăsi gîndul de a ieşi din laborator. In mintea lui își făcea loc bănuiala că ciberneticianul norvegian se găsea tot sub o influență hipnotică. Hotărî să încerce, să tatoneze terenul. Punea întrebări, se arăta interesat de fiecare amănunt tehnic.

Almer răspundea cu pasiune, ca un profesor îndrăgostit de materia lui. Orînduia elementele ansamblurilor ca pe niște cuburi într-un joc de construcții. Era atît de absorbit de demonstrație, încît Florea încercă mai mult. Își suflecă mînecile salopetei. Puse mîna pe un creion automat de imprimare a circuitelor * și-și mîngîie, ca într-o doară, cu vîrful lui, pielea brațului. Putea să continue încercarea. În acest timp, Almer, transfigurat, îmbina elemente, vorbea despre „ultimul circuit". O apăsare pe butonul creionului automat. Florea înscrise litera T. Almer n-avea ochi decît pentru piesele lui. Cuvîntul „Tigru" se putea citi acum clar pe brațul lui Neacșu. Faptul că Almer era absorbit de lucrul său îi îngăduia lui Florea să-și încerce dispozitivul de semnalizare și transformare a impulsurilor hipnotice. În timp ce cu un gest simplu lăsă să-i coboare peste braț mîneca salopetei, Florea examină atent aparatele de pe mese. Erau acolo și contori, și emițători, și surse de radiații. Calculă mintal domeniul de frecvență probabil al microundelor hipnotice. Fără să trădeze vreo intenție, ascultîndu-l pe Almer, el alese o celulă emițătoare. O apăsare vagă pe un buton. Neacșu se clătină... Tensiunea de semnalizare era exagerată. O evaluă la vreo 200 de volți. Pentru planul său erau suficienți 80 de volți. Mai ales că avea nevoie de o marjă de siguranță.

Almer nu observă șocul suferit de Florea. Și cu atît mai puțin manevra acestuia la buzunarul salopetei. Jocul continuă. A doua oară, a treia oară, a patra oară... Neacșu își continuă „antrenamentul" în prezența lui Almer. Se obișnuia cu șocul. Nici o tresărire, nici o tresărire... Aceasta era esențialul.

Se concentra spre a-i da lui Almer impresia că-l urmărește cu atenție, spre a observa mișcările și reacțiile acestuia, spre a-și examina propriile reacții la șocurile provocate.

„Radiațiile hipnotice — gîndi Florea — se vor transforma în stimulator energetic". Karin Celsing și, probabil, Hope vor fi încredințați că-l fac inofensiv, iar el va capta,

---

* Aparatele electronice miniaturizate au în loc de conductori electrici urme de substanță conductoare. Circuitele reale sînt, de fapt, niște desene (*n.a.*).

chiar de la ei, un supliment de energie nervoasă. Dacă nu s-ar fi găsit în situația unui prizonier încăput în ghearele unor nelegiuiți, s-ar fi putut chiar amuza...

— Domnule Almer, profesorul Mureșan n-ar fi de acord cu dv.

Ciberneticianul romîn încerca prin această neașteptată intervenție să se convingă dacă omul din fața lui este în stare să se smulgă din preocupările-i imediate.

Răspunsul țîșni grăbit, amenințător:

— Să vină să experimenteze...

— Bine, dar profesorul Mureșan nu este aici...

— Nu cunosc nici un profesor, nici un Mureșan. Ești gata să experimentezi, ești gata, ești gata?...

Lucrurile nu puteau fi împinse mai departe. Se risipise beția ușoară. Era ceva desperat în întrebarea lui Almer.

— Sînt gata la orice.

— Atunci vino cu mine.

O ușă ducea direct din laboratorul de electronică în sala unde era instalată „Lilly", creierul electronic al navei...

Florea mai fusese aici. Lucrase, împreună cu Ratek, la unele depanări. O văzuse pe Karin Celsing punînd mașinii întrebări caraghioase. Acum o vedea, însă, cu alți ochi. Instalația optică de citire a rezultatelor..., instalația acustică pentru traducerea în limba vorbită a rezultatelor..., inscripțiile...

Almer se opri la cîțiva pași, în fața pupitrului de comandă. Privea admirativ ca la o operă de artă. Neacșu putu să observe în colțul din dreapta sus al pupitrului de comandă un simbol matematic: *n la puterea minus 1.* „N la puterea minus unu..." O nouă dovadă materială a legăturii dintre „Lilly" și emisia interceptată de Laura. Probabilitatea unui raport direct între „The Invulnerable" și perturbațiile la experiența nr. 27 se afla aici în fața lui, sub masca nevinovată a simbolului „n^{-1}".

Kurt Almer perora. Vorbea de experiențe definitive, despre gloria „Lilianei".

— Dă-mi o temă, orice temă, domnule Neksh.

În clipa aceea, ușa centrală a sălii se deschise. În prag apăru Karin Celsing.

— Ce vînt vă aduce pe aici, domnilor?

Florea avea o înfățișare inertă și impasibilă.

Femeia îi invită în cabina ei.

(Continuare în numărul viitor)

Cuvîntul cititorilor

Această Colecție apărută în 1955 este, pot să spun, una dintre cele mai interesante publicații pentru tineret editate în țara noastră. Asta pentru că în epoca în care ne aflăm, a zborurilor cosmice și a altor uimitoare realizări științifice, tineretul e un avîntat luptător pentru progres, rezerva de cadre științifice a viitorului. Educînd tineretul în spiritul cercetării științifice, făcîndu-l să privească în mod curajos spre viitor, îi putem insufla forța de a lupta pentru comunism.

Nu pot spune că a apărut în Colecție vreun număr care să nu-mi placă, să n-aducă ceva interesant și inedit. Trebuie însă relevate anumite lucrări care, după părerea mea, au o excepțională însemnătate și o mare înrîurire asupra cititorilor. Ele se caracterizează prin îndrăzneală în previziunea științifică și prin stilul lor artistic, atrăgător și accesibil. Astfel de lucrări sînt: „Nebuloasa din Andromeda", „Cor Serpentis", „Paradoxala aventură", „O iubire din anul 41042".

Rugămintea mea și a mai multor cititori este ca în fasciculele viitoare să publicați asemenea lucrări (gen roman) pe mai multe numere... Trebuie să spun că mulți cititori privesc cu nesaț spre viitor și nu numai în legătură cu marile probleme științifice ale erei, ci și cu schimbările și înnoirile vieții cotidiene, ale industriei, ale agriculturii, ale artei. Știința și tehnica sînt la ordinea zilei, deoarece noile lor cuceriri ajută oamenii în avîntul lor de a îndeplini și a depăși planurile de stat, de a transforma mai curînd viitorul în prezent.

Pe lîngă aceste lucrări ample sînt foarte necesare și povestirile de o fasciculă sau două. Nu mai puțin importante sînt acele lucrări în care tema științifică se împletește cu aceea a luptei antiimperialiste; ele interesează extrem de mult pe cititori și contribuie la educarea tineretului în spiritul urii împotriva imperialiștilor și al dragostei pentru eroii minunați ai erei comuniste.

În legătură cu forma grafică, pot afirma că toate copertele Colecției sînt desenate cu mult talent și gust. Totuși, poate s-ar putea îmbunătăți hîrtia acestor broșuri.

În ultimul timp numerele Colecției întîrzie mult.

POPOVICI DAN

Iași

Cartierul C.F.R., blocul D 5

Tiparul: Combinatul poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

COLECȚIA
Povestiri
CLUB ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE
cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylilu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU